

A het jubileumcadeau

'Goedemiddag meneer, als ik het wel heb bent u de voorzitter van de Werkgroep voor Tertiaire en Kwartaire Geologie. Sorry dat ik u zomaar lastig val, maar ik hoorde dat u zich afvroeg wat de leden van uw vereniging met al het gruis doen dat ze in de loop der jaren hebben verzameld?'

'Die vraag heb ik inderdaad terloops gesteld bij de voorbereiding van ons 50-jarige jubileum. Ik wilde graag weten wat er zoal is uitgezocht en tot welke conclusies en resultaten dat heeft geleid.'

'Oh, neemt u me niet kwalijk, maar via mijn informant die zijdelings verbonden is aan uw vereniging begreep ik dat uw leden er vooral plezier in scheppen om in binnen- en buitenland gezamenlijk groeves te bezoeken en daar grote zakken te vullen met gruis. Ik hoorde dat er enorme gaten voor worden gegraven, soms zelfs met gevaar voor eigen leven.'

'Nou, dat gevaar valt wel mee hoor, tot nu toe is iedereen weer min of meer heelhuids thuisgekomen. Een wat getergde rug of vermoeide spieren daargelaten. Je zou zelfs kunnen zeggen dat ze in een betere conditie uit het gat gekropen zijn dan dat ze erin gingen, omdat ze thuis en op het werk niet genoeg bewegen. Goed voor de conditie, dat scheppen. Bovendien kun je het graven in groeves vergelijken met schatgraven: wie vindt uiteindelijk het grootste, het zeldzaamste fossiel in een perfecte staat! Daar heb je wel wat voor over, toch?'

'Oké???? Ik snap het... Maar toch: mijn contactpersoon zei dat het enthousiasme na het verzamelen gaandeweg afneemt. Al die minuscule fossielen op naam brengen schijnt een enorm karwei te zijn. Ik hoorde dat de verleiding om 's avonds een tv-serietje te kijken populairder is dan het serieuze wetenschappelijk uitzoekwerk, het vinden van de juiste naam bij elk schelpje of tandje.'

'Dat valt wel mee hoor, maar ik moet toegeven, de ogen zijn ook hier vaak groter dan wat men op kan. De meeste leden hebben heel wat ongeopende zakken in kelders, garages of zelfs speciaal daarvoor gebouwde etages en aangekochte huizen staan. En of het allemaal lukt om dat uit te zoeken voordat Magere Hein toeslaat? Ik betwijfel het!'

'Kijk, nu zijn we waar ik wezen wilde. Weet u: mijn bedrijfje levert aan groenliefhebbers allerlei originele materialen voor tuinpaadjes. We hebben steentjes in alle denkbare natuurlijke kleuren en maten, stukjes glinsterend gepolijst glas voor de bling-bling-types, houtsnippers van ecologisch tropisch hardhout, maar ook zachte houtsoorten met gegarandeerde dennengeur en we hebben kalk. Leuke brokjes moet ik zeggen, maar ze lopen toch niet echt goed. Te saai, het haalt het op geen stukken na bij de geurende dennensnippers en de bling-bling-steentjes. En nu dacht ik zo: als ik die kalk nu eens meng met fossiele schelpjes. Ziet er heel interessant uit, kan heel instructief zijn voor de kinderen en geeft mensen het idee dat ze met de essentie van de aarde bezig zijn. Ik heb enkele potentiële klanten ondervraagd en toen ik hen vertelde dat ze dan schelpjes die miljoenen jaren oud zijn op hun tuinpad krijgen, kregen ze tranen in hun ogen van ontroering en voelden ze zich meteen helemaal verbonden met hun aarde. En ik kan u zeggen: de prijs die ze voor dit natuurlijke erfgoed willen betalen is hoogst interessant.'

'Hè????'

'Ja, ja... Ik zie dat u onder de indruk bent! Oké, ik denk dat ik een geweldig aanbod voor u heb: Ik ga bij uw leden langs en haal geheel en al gratis al die zakken gruis bij hen op. Kost hen helemaal niks en zij hebben ineens massa's ruimte in hun garages, op hun zolders, bijhuizen en extra verdiepingen. Het geluk dat we zo binnen hun families brengen is enorm: een extra speelkamer voor de kinderen, de auto die eindelijk binnen kan staan, het tweede huis waarin gasten een gerieflijk onderkomen kunnen vinden... Al met al een geweldig jubileumcadeau dat u uw leden kunt aanbieden!'

'Huuu, mag ik hier even over nadenken...'